

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci navrhovatele: **Mgr. Bc. M. M.**, zast. Mgr. Tomášem Radou, advokátem, se sídlem Široká 432/11, České Budějovice, proti odpůrci: **město Nová Bystřice**, se sídlem Mírové nám. 58, Nová Bystřice, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - územního plánu města Nová Bystřice přijatého usnesením zastupitelstva odpůrce č. 28 ze dne 21. 6. 2017, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 8. 2018, č. j. 51 A 69/2017 - 88,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Tomáši Radovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 29. 8. 2018, č. j. 51 A 69/2017 - 88, zamítl návrh na zrušení opatření obecné povahy - územního plánu odpůrce přijatého usnesením zastupitelstva odpůrce č. 28 dne 21. 6. 2017. V úvodu své argumentace krajský soud předeslal, že neexistuje veřejné subjektivní právo na to, aby územní plán stanovil pro navrhovatelův pozemek takový způsob využití, který sám požaduje. Poukázal přitom na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008 - 51, a ze dne

27. 7. 2017, č. j. 9 As 302/2016 - 68. Krajský soud dále uvedl, že navrhovatel primárně polemizoval se závěry odpůrce v tom směru, zda zařazení jeho pozemku mezi plochy bydlení bylo možné či vhodné. Takováto otázka nicméně nemůže být předmětem soudního přezkumu. Podle krajského soudu je rozhodující, že se odpůrce s požadavkem navrhovatele na zařazení jeho pozemku mezi plochy bydlení dostatečně a přezkoumatelně vypořádal, přičemž samotný navrhovatelův nesouhlas s konečným řešením sám o sobě nesvědčí o nezákonnosti napadeného opatření obecné povahy. Krajský soud přijal postup odpůrce, který navrhovatelovy námitky vypořádal odkazem na dříve přijatý regulační plán, s nímž by změna využití navrhovatelova pozemku nebyla v souladu. Upozornil přitom, že regulační plán nebyl při přijímání územního plánu pro navrhovatele závazný, nicméně pokud chtěl navrhovatel dřívější regulační plán respektovat, a to včetně již dříve platných omezení, jedná se o legitimní řešení. Podle krajského soudu zbývající část vypořádání námitky navrhovatele ze strany odpůrce měla jen podpůrnou povahu a i jejich případná věcná nesprávnost by nemohla ovlivnit výsledek soudního přezkumu. Doplnil však, že není iracionální odpůrcova argumentace, že uzavření nájemní smlouvy za účelem zajištění přístupu k případné stavbě na pozemku navrhovatele je z hlediska trvalého zajištění vstupu na pozemek nedostatečná, neboť může dojít k jejímu vypovězení.

[2] Krajský soud dále uvedl, že bylo na odpůrci, které pozemky do ploch pro bydlení zařadí, s tím omezením, že při jejich vynětí ze zemědělského půdního fondu musel respektovat stanovisko dotčeného orgánu. Výslovně se však otázkou vynětí pozemku odpůrce zabývat nemusel, neboť daný pozemek nebyl mezi plochy pro bydlení zařazen. Krajský soud konstatoval, že veřejnost i zastupitelé byli v celém procesu přijímání napadeného územního plánu řádně o všech krocích informováni. Požadavek navrhovatele, aby odpůrce, resp. Městský úřad Jindřichův Hradec (dále jen „pořizovatel“), o jednotlivých fázích přípravy územního plánu informoval jednotlivé vlastníky dotčených nemovitostí prostřednictvím doporučeného dopisu, nemá zákonnou oporu.

[3] Krajský soud přisvědčil odpůrci, že zastupitelé měli možnost využívat svého práva na informace o všech věcech souvisejících s výkonem jejich funkce. Zastupitelé navíc měli k dispozici i rozhodnutí o námitkách, které je součástí odůvodnění napadeného územního plánu. Zastupitelé se tudíž mohli s námitkami navrhovatele i jejich vypořádáním dostatečně seznámit. Skutečnost, zda takto zastupitelé skutečně učinili, však na zákonnost územního plánu nemá vliv a není potřebné ji zkoumat.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření odpůrce

[4] Proti uvedenému rozsudku podal navrhovatel (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. Upozornil, že se domáhá zrušení územního plánu, neboť chtěl jako každý občan zařadit svůj pozemek mezi plochy bydlení. Vše přitom konzultoval se zaměstnankyní Městského úřadu Nová Bystřice i se zpracovatelem územního plánu. Dále za účelem zajištění přístupu k předmětnému pozemku uzavřel i nájemní smlouvu zajišťující příjezdovou cestu k pozemku. Svůj nesouhlas nadto vyjádřil i prostřednictvím námitek v průběhu přijímání územního plánu. Přitom jiné pozemky ve stejné lokalitě byly do ploch pro bydlení zahrnuty. Odpůrce podle navrhovatele nelegitimně podmínil zařazení jeho pozemku mezi plochy bydlení zajištěním přístupu k němu, který si nakonec

prostřednictvím nájemní smlouvy zajistil, ale i přesto nedošlo k jeho zařazení mezi plochy bydlení.

[5] Zařazení pozemku stěžovatele mezi plochy pro bydlení nijak nebránila skutečnost, že daný pozemek patří do zemědělského půdního fondu. Na možnost vynětí daného pozemku se totiž odpůrce u dotčeného orgánu vůbec nedotazoval. Upozornil přitom, že naopak byly vyňaty jiné pozemky s vyšším stupněm ochrany, navíc ležící přímo u rybníka. Je proto zřejmé, že záměrem odpůrce je zamezit stěžovateli na předmětném pozemku v jakékoliv výstavbě.

[6] Krajskému soudu stěžovatel vytkl, že nesprávně nezasáhl a napadený územní plán nezrušil, neboť zde nebyla zdrženlivost namístě. Byť na zaražení pozemku mezi plochy bydlení není veřejné subjektivní právo, nemohl odpůrce postupovat svévolně. Stěžovatel přitom stále neví, proč jiné srovnatelné pozemky byly zařazeny mezi plochy určené pro bydlení a jeho pozemek nikoliv. Odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 As 302/2016 - 68, není v daných souvislostech zcela přiléhavý. Stěžovatel totiž nepožadoval, aby krajský soud sám určil způsob využití území, ale aby se věc vrátila k navrhovateli k dalšímu řízení, neboť proces přijímání územního plánu trpí zásadními vadami. Stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 5 As 175/2014 - 29, resp. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, z nichž plyne, že je úkolem soudu korigovat extrémy, což však krajský soud nesplnil. Stěžovatel považuje za extrémní situaci, že zastupitelé nevěděli, o čem hlasují, a že do ploch pro bydlení byly zařazeny i pozemky s vyšší bonitou ochrany zemědělského půdního fondu, než tomu bylo v případě stěžovatelova pozemku. Byť je stěžovateli zřejmé, že územní plán má být systematický a koncepční, nesmí sloužit k prosazování zájmů úzké skupiny jednotlivců.

[7] Odpůrce pochybil podle stěžovatele i v tom směru, že nijak neprojednal s orgánem ochrany zemědělského půdního fondu možnost využití jeho pozemku jako plochy pro bydlení, navzdory skutečnosti, že zástupkyně tohoto orgánu obecně požadovala přednostně využití pozemků s nízkou bonitou a snížení zastavitelné plochy. Stěžovatel zdůraznil, že zastupitelé měli být výslovně s jeho námitkou seznámeni, neboť její vypořádání a zkrácená reprodukce vedla k tomu, že dané námitce zastupitelé nebyli nakloněni. Upozornil nadto, že zastupitel Ing. Hanuš o námitce uplatněné stěžovatelem vůbec nevěděl a že tato námitka nebyla uveřejněna na úřední desce. Krajskému soudu vytkl, že se nevypořádal s návrhem na provedení dokazování. Při projednávání územního plánu totiž nebylo zajištěno, aby měli zastupitelé k dispozici objektivní informace o předmětu hlasování. To bylo způsobeno tím, že podklady vytvářeli úředníci městského úřadu společně s externím architektem, přičemž ti se vůči stěžovateli stavěli negativisticky a nikdy se mu nesnažili vyjít vstříc. Navíc pochybili, jestliže se vůbec nedotázali orgánu ochrany zemědělského půdního fondu na možnost vynětí stěžovatelova pozemku ze zemědělského půdního fondu.

[8] Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení, popř. aby zrušil rozsudek krajského soudu i územní plán *„města Nová Bystřice schválený usnesením číslo 28 b. zastupitelstva města Nová Bystřice dne 21.*

06. 2017, II. zrušil část opatření obecné povahy - Územního plánu města Nová Bystřice schválené usnesením číslo 28 b. zastupitelstva města Nová Bystřice dne 21. 06. 2017 a to: a. v části 1) Textová část, oddílu c) urbanistické koncepce včetně vymezení zastavitelných ploch, ploch přestavby a systému sídelní zeleně v pododdílu 2. vymezení zastavitelných ploch Z 17, Z 18 a Z 19 a v oddílu f) vymezení zemědělských ploch pro sídlo Smrčná, b. v části 2) Grafická část vymezení zastavitelných ploch Z 17, Z 18 a Z 19 a vymezení zemědělských ploch pro sídlo Smrčná, c. v rozhodnutí odpůrce o námitkách navrhovatele bod číslo 13 a věc vrátil odpůrci k dalšímu řízení."

[9] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti předně odkázal na své vyjádření z řízení před krajským soudem. Upozornil dále, že stěžovateli bylo několikrát vysvětleno, proč změna využití pozemku není možná jak z hlediska skutkového, tak i právního. Skutečnost, že daný pozemek nemá zajištěn trvalý přístup, byl jen jedním z důvodů pro zamítnutí námitky. Doplnil, že nájemní smlouva není v tomto ohledu dostačující, o čemž byl stěžovatel informován. Poukázal na to, že důvodem zamítnutí námitky byla především otázka regulačního plánu a navyšování rozsahu zastavitelných ploch. Navázal s tím, že z hlediska postoje orgánu ochrany zemědělského půdního fondu je podstatné, že by zařazením stěžovatelova pozemku mezi plochy pro bydlení došlo k nepřípustnému rozšíření zastavitelných ploch. Stěžovatel přitom nebyl nijak vůči ostatním vlastníkům znevýhodněn, neboť existují i další námitky a připomínky, kterým nebylo vyhověno.

[10] Odpůrce odmítl, že by zastupitelé neměli k dispozici potřebné podklady, neboť mohli do příslušného spisu nahlížet, avšak svého oprávnění nevyužili. Odpůrce poukázal na vypořádání žádosti o změnu územního plánu radou města Nová Bystřice ze dne 14. 11. 2012 i zastupitelstvem města Nová Bystřice ze dne 28. 11. 2012. Na další dotazy stěžovatele reagoval dne 7. 2. 2013 i majetkový odbor Městského úřadu Nová Bystřice. Z této komunikace je podle odpůrce zřejmé, že již v prvotní fázi přípravy územního plánu byly stěžovateli sděleny důvody bránící zařazení jeho pozemku mezi zastavitelné plochy. Námitky stěžovatele přitom nebyly vypořádány svévolně či nespravedlivě. Podle odpůrce je potřeba tvorbu územního plánu chápat jako komplexní proces mající vícero etap projednávání. V obecnosti nelze žádnému vlastníku pozemku a priori zajistit, že bude jeho žádosti vyhověno.

[11] Informování veřejnosti proběhlo v souladu se zákonem, neboť se do projednávání územního plánu zapojila řada občanů, přičemž i zastupitelé měli k dispozici potřebné množství informací. Nadto zpracovatel velmi úzce spolupracoval s orgány města i dotčenými orgány. Doplnil, že zastupitelé věděli, že budou s návrhem na vydání územního plánu rozhodovat rovněž o 13 námitkách s tím, že se o dané věci mohli dopředu informovat, což ostatně dva zastupitelé využili. Odpůrce uzavřel, že napadený rozsudek je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu i právními předpisy, a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."),

vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Před samotným vypořádáním kasačních námitek Nejvyšší správní soud uvede krátké shrnutí skutkového stavu. Stěžovatel od roku 2010 usiloval o zařazení svého pozemku p. č. X v katastrálním území X do ploch k bydlení. Změnu využití pozemku konzultoval se zaměstnankyní Městského úřadu Nová Bystřice Ing. P. i se zpracovatelem napadeného územního plánu architektem S. Následně stěžovatel uzavřel s odpůrcem nájemní smlouvu ze dne 16. 10. 2010 zajišťující příjezdovou cestu k jeho pozemku. V průběhu procesu přijímání územního plánu podal stěžovatel připomínku, resp. námitku požadující zanesení pozemku p. č. X mezi plochy k bydlení. Tuto námitku odpůrce v odůvodnění územního plánu zamítl.

[15] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem předesílá, že rozsah soudního přezkumu zákonnosti napadeného územního plánu limituje neexistence veřejného subjektivního práva vlastníka pozemku nacházejícího se v řešeném území na to, aby územní plán stanovil pro takovýto pozemek způsob využití, který vlastník požaduje. V dané souvislosti totiž Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008 - 51, konstatoval, *„že z žádné zákonné normy či normy práva ústavního nelze dovodit existenci subjektivního práva vlastníka nemovitosti, aby v rámci územně plánovací dokumentace byla tato nemovitost zahrnuta do určitého konkrétního způsobu využití. Nejvyšší správní soud si je pochopitelně vědom skutečnosti, že právo vlastnit majetek je právem ústavně zaručeným (viz čl. 11 Listiny), přičemž z podstaty tohoto práva (vyjádřeného tzv. ‚vlastnickou triádou' - právo předmět vlastnictví držet, užívat, požívat jeho plody a užitky a nakládat s ním - § 123 občanského zákoníku) v sobě nepochybně implicite zahrnuje i právo vlastníka předmět vlastnictví zhodnocovat. Tento atribut vlastnického práva však nelze vykládat tak, že by se vlastník takového zhodnocení mohl domáhat na jiných osobách, včetně veřejné moci. Jestliže tedy v projednávané věci navrhovatel jako vlastník parcely p. č. X zcela logicky poukazuje na skutečnost, že v případě, kdy by tato parcela byla zahrnuta jako zastavěné území, došlo by tím k jejímu zhodnocení, neznamená to, že by se takového zhodnocení mohl jakkoli domáhat.“*

[16] Vlastníkům pozemků proto v rámci procesu přijímání územního plánu primárně přísluší právo vyjádřit se k navrhovanému funkčnímu využití určitého území dotčených subjektů, přičemž však podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 As 302/2016 - 68, „[p]*rávo ‚vyjádřit se' neznamená veřejné subjektivní právo na to, aby územní plán určil určitý pozemek jako zastavitelnou plochu, resp. provedl změnu způsobu využití pozemku. Stanovit funkční využití pozemků a jeho rozvoj při splnění všech cílů a zásad územního plánování proto zůstává činností, do které správní soudy mohou pouze minimálně zasahovat. Správním soudům nepřísluší přezkoumávat, zda by bylo pro určitý pozemek vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití pozemku. Jejich úkolem není ani dotvářet územní plány. Co jim však přezkoumávat přísluší je to, zda změnu územního plánu přijal pravomocí nadaný a kompetentní orgán a zda při tom postupoval zákonem předepsaným způsobem.*“

[17] Z námitek uplatněných v kasační stížnosti plyne, že stěžovatel primárně polemizuje s odpůrcem v tom směru, zda bylo zahrnutí pozemku p. č. X mezi plochy bydlení možné či vhodné. V tomto ohledu je potřebné upozornit, že soudům nepřísluší posuzovat, zda odpůrce vybral z hlediska komplexního řešení daného území nejvhodnější řešení, nýbrž přezkoumat, zda územní plán byl přijat zákonem stanoveným způsobem a jestli jsou omezení plynoucí z územního plánu pro vlastníky jednotlivých pozemků přiměřené vůči zájmu na komplexním uspořádání daného území (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 5 As 175/2014 - 29, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120).

[18] Nejvyšší správní soud nejdříve zkoumal, zda je omezení vlastnického práva stěžovatele přiměřené vůči zájmu na komplexním řešení územního uspořádání. Odpůrce v rámci vypořádání námitky stěžovateli vysvětlil, že změna využití jeho pozemku není možná, neboť tomu brání již dříve přijatý regulační plán, který pro dané území určil způsob využití jednotlivých pozemků. Konkrétně uvedl, že regulační plán „*vymezuje mimo jiné stavební a uliční čáry a části pozemků, kde má být situována zeleň zahrad, jako plynulý přechod mezi plochou určenou k zástavbě a volnou krajinou. Pozemek připomínkujícího sousedí jak se stávajícím zastavěným pozemkem, kde je směrem k pozemku připomínkujícího situována zahrada, tak s pozemky regulovanými regulačním plánem, kde jsou navrženy také zahrady směrem do volné krajiny (k rybníku). Určení pozemku p. č. X k zástavbě tuto koncepci zcela naruší. Pokud by se ‚ubrala část zastavitelné plochy' a ‚přiřadila na pozemek p. č. X' jak požaduje namítající, vyvolalo by to změnu RP, tedy další finanční i časové náklady.*“ Takové vypořádání je zákonné navzdory skutečnosti, že regulační plán není z pohledu přijímání územního plánu jakkoli závazný. Územní plán jako takový představuje komplexní řešení účelového využití a prostorového uspořádání (relativně velkého) území. Nový územní plán přitom automaticky nemusí měnit dřívější řešení. Proto pokud odpůrce navázal na dřívější územně plánovací dokumentaci včetně z ní plynoucích omezení (například požadavek na minimální šířku stavební parcely 25 m), nejednal podle Nejvyššího správního soudu nezákonně. Vzhledem ke skutečnosti, že územní plán představuje komplexní a složité řešení celkového územního uspořádání, je zjevné, že odpůrce nemůže vyhovět všem námitkám, resp. zvolit takové řešení, které by zcela vyhovělo zájmům vlastníků všech dotčených pozemků. Proto je zřejmé, že někteří vlastníci pozemku budou určeným způsobem využití jejich pozemku ve svém vlastnickém právu ve větší či menší míře dotčeni. Úkolem správních soudů v tomto ohledu je přezkoumat, zda je finálně přijaté řešení proporcionální z hlediska zamýšleného záměru vůči omezením plynoucím z něj jednotlivým vlastníkům. Jelikož stěžovatel sám nenamítal, že by přijaté řešení bylo neproporcionální, řešil tuto otázku Nejvyšší správní soud v obecně rovině, přičemž neshledal, že by zásah do vlastnického práva stěžovatele nebyl proporcionální.

[19] Podle Nejvyššího správního soudu jsou kritéria, která pro pozemky určené k zástavbě určuje regulační plán, racionální a umožňující komplexní řešení uspořádání území. Změna využití pozemku stěžovatele by celou koncepci narušila a vedla k omezení práv jiných vlastníků. Je přitom vhodné upozornit, že odpůrce v této souvislosti stěžovateli zcela konkrétně vysvětlil, proč jeho pozemek není vhodný k využití za účelem bydlení. Nejvyšší správní soud se s těmito závěry odpůrce ztotožňuje. Z územního plánu, ani postupu odpůrce navíc nevyplývá úmysl jakkoliv stěžovatele oproti jiným vlastníkům pozemku

znevýhodnit či snad poškodit. V takové situaci neshledal Nejvyšší správní soud územní plán v daném ohledu neproporcionálním.

[20] Nad rámec uvedeného lze přisvědčit argumentaci odpůrce, podle které uzavření nájemní smlouvy za účelem zajištění přístupu k případné stavbě na pozemku stěžovatele není z hlediska trvalého zajištění vstupu na pozemek dostatečné. V tomto směru se jedná o úvahu logickou, neboť samotná nájemní smlouva nezajistí trvalý přístup k případné stavbě na pozemku stěžovatele. Pro doplnění uvádí Nejvyšší správní soud, že se otázkou vynětí pozemku odpůrce zabývat nemusel, neboť daný pozemek nebyl mezi plochy pro bydlení zařazen. Nastíněná navazující argumentace odpůrce však měla jen podpůrnou povahu a ani její případná nesprávnost by nemohla způsobit nezákonnost územního plánu.

[21] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal samotný proces přijímání územního plánu, přičemž z obsahu správního spisu zjistil následující skutečnosti:

[22] Pořizovatel zveřejnil dne 1. 10. 2012 veřejnou vyhláškou na dobu 30 dnů oznámení o projednání návrhu zadání napadeného územního plánu ve smyslu § 47 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Veřejná vyhláška byla sejmuta dne 31. 10. 2012. Obsahem této vyhlášky bylo též upozornění, že návrh zadání územního plánu byl po dobu vyvěšení vyhlášky k dispozici na webových stránkách města Jindřichův Hradec (www.jh.cz) a odpůrce (www.novabystrice.cz). Vyhláška obsahovala též poučení o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od jejího vyvěšení připomínky k projednávanému návrhu, přičemž k později podaným připomínkám se již nepřihlíží.

[23] Dne 6. 3. 2015 pořizovatel zveřejnil veřejnou vyhláškou dle § 50 odst. 3 stavebního zákona oznámení o vystavení návrhu napadeného územního plánu, a to do 21. 4. 2015 (vyhláška byla sejmuta dne 22. 4. 2015). Dle této vyhlášky byl návrh územního plánu po uvedenou dobu k dispozici jednak na shora uvedených webových stránkách a jednak též v listinné podobě u pořizovatele a u Městského úřadu Nová Bystřice. Taktéž tato vyhláška obsahovala poučení o možnosti podat ve lhůtě do 21. 4. 2015 připomínky k projednávanému návrhu, přičemž k později podaným připomínkám se již nepřihlíží.

[24] Veřejnou vyhláškou zveřejněnou dne 10. 10. 2016 pořizovatel ve smyslu § 52 stavebního zákona oznámil konání veřejného projednání návrhu napadeného územního plánu dne 24. 11. 2016 od 16:00 (vyhláška byla sejmuta 2. 12. 2016). Dle této vyhlášky byl návrh územního plánu vystaven k veřejnému nahlédnutí od 10. 10. do 1. 12. 2016 týmž způsobem jako dle veřejné vyhlášky zveřejněné dne 6. 3. 2015, přičemž po tuto dobu bylo možno k němu podat námitky a připomínky; k později podaným námitkám a připomínkám se již nepřihlíží.

[25] Z uvedeného je patrno, že veřejnost i členové zastupitelstva odpůrce byli dostatečně informováni o jednotlivých krocích procesu přijímání územního plánu (z obsahu správního spisu je rovněž zřejmé, že v průběhu přijímání územního plánu byla řada připomínek a námitek vznesena a následně i vypořádána). Odpůrce dále přiléhavě upozornil, že členové zastupitelstva mají možnost vyžadovat od zaměstnanců obecního úřadu informace ve věcech, které souvisejí s výkonem jejich funkce. Rozhodnutí o námitkách včetně odůvodnění bylo nedílnou součástí napadeného územního plánu, resp.

jeho návrhu a členové zastupitelstva odpůrce měli možnost se s ní (v nezkráceném znění) a jejím vypořádáním seznámit. Samotná skutečnost, zda takto učinili, nemůžeme mít vliv na zákonnost napadeného územního plánu. Proto krajský soud nepochybil, jestli v tomto ohledu neprovedl jakékoli dokazování.

[26] Stěžovatelův požadavek, aby odpůrce, resp. pořizovatel, informovali o jednotlivých fázích územního plánování vlastníky dotčených nemovitostí doporučeným dopisem, postrádá zákonnou oporu. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že proces přijímání územního plánu probíhal v souladu se zákonem.

IV. Závěr

[27] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a odpůrci v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

[29] Nejvyšší správní soud dále přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů, která se skládá z částky 3.100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti ze dne 14. 9. 2018 podle § 7 bodu 5, ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a z částky 300 Kč za s tím související režijní paušál (§ 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu), celkem 3.400 Kč. Zástupce stěžovatele prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 714 Kč, tj. 21 % z částky 3.400 Kč, celkem 4.114 Kč. Zástupci stěžovatele bude vyplacena uvedená částka z účtu Nejvyššího správního soudu v přiměřené lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele, který je osvobozen od soudních poplatků, nese podle § 35 odst. 9 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu